

Sós Erika – Szilánkok

Van egy tenger – az életé.
Van egy csónak – a testedé.
Van sok vihar – megrenget-é?
Vad a vihar – megrémít-é?

Van Egy Isten – ismered-é?
Van Egy Fiú – az Istené!
Van Megváltás – a Jézusé!
Van Egy Erő – Szentléleké!

Van gyógyulás – a testedé!
Van öröklét – a lelkedé!
Van, Ki szeret – hallottad-é?
Van, Ki megment! – elhiszed-é?

Pandémia idején, Húsvétra várva –
2021.03.25. Sós Erika

A ZSOLTÁROK KÖNYVE - 23. fejezet

A jó pásztor

Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.
Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem.
Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.
Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy:
vessződ és botod megvigasztal engem.
Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal,
csordultig van poharam.
Bizony, jószágod és szereteted kíséri életem minden napján, és az Úr házában lakom
egész életemben.

Reményik Sándor - Kegyelem

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal –
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.

S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!

S akkor – magától – megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat – hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor – magától – szűnik a vihar,
Akkor – magától – minden elcsitul,
Akkor – magától – éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától – friss gyümölcs terem.
Ez a *magától*: ez a Kegyelem.